

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **Obec Nová Ves**, se sídlem Nová Ves 154, zastoupena Mgr. Jakubem Kučerou, advokátem, se sídlem Ústí nad Labem, Mírové náměstí 3428/8a, proti žalovanému: **Český báňský úřad**, se sídlem Praha 1, Kozí 4, za účasti osob na řízení zúčastněných: **I. P. G.**, **II. V. M.**, místem podnikání L. n. V., 1. m. 36, zast. JUDr. Ing. Pavlem Novákem, Ph.D., advokátem, se sídlem Praha 7, Komunardů 1091/36, **III. KÁMEN Zbraslav**, se sídlem Zbraslav, Žitavského 1178, zast. JUDr. Pavlem Sedláčkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Dlouhá 16, **IV. Lesy České republiky**, se sídlem Brandýs nad Labem, Nábřeží 120, **V. J. P.**, **VI. Státní pozemkový úřad**, se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2014, č. j. SBS 12038/2014/ČBÚ-22,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území

Hlavního města Prahy a kraje Středočeského (dále jen „obvodní báňský úřad“) ze dne 23. 1. 2014, č. j. SBS/02860/2007/OBÚ-02/27, o stanovení dobývacího prostoru Nové Ouholice, ev. č. 7/1173, a kterým bylo toto prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Z obsahu správního spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.

Organizace V. M. (dále též „žadatel“) doručila dne 3. 3. 2005 Obvodnímu báňskému úřadu v Kladně návrh na stanovení dobývacího prostoru Nové Ouholice na výhradním ložisku štěrkopísku Chržín – Nové Ouholice. Tímto dnem bylo zahájeno správní řízení podle § 28 odst. 1 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „horní zákon“), ve spojení s § 18 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý správní řád“). Předmětný dobývací prostor Nové Ouholice zasahuje mj. do katastrálního území žalobkyně.

Žalobkyně se k návrhu na stanovení dobývacího prostoru Nové Ouholice vyjádřila dne 5. 12. 2005, kdy uvedla, že „*je zásadně proti stanovení (otevření) pískovny*“, s odůvodněním, že v obci Nová Ves a přilehlých osadách by došlo ke snížení hladiny podzemních vod jako se stalo v obci Hleďsebe a Podbořany (pískovna Uhy - MERO), stanovení dobývacího prostoru by vedlo ke zvýšení pohybu nákladních vozidel, jehož důsledkem by byla též zvýšená hluchost a prašnost, a nastal by zvýšený výskyt oxidu uhličitého, což by vedlo k likvidaci fauny a flóry; celkově by tento krok měl negativní vliv na zdraví občanů.

Rozhodnutím Obvodního báňského úřadu v Kladně ze dne 13. 12. 2006, č. j. 07000/2006/02/010, byl žadateli stanoven pro těžbu výhradního ložiska štěrkopísku dobývací prostor Nové Ouholice, ev. č. 7/1173.

Rozhodnutím Českého báňského úřadu ze dne 3. 4. 2007, č. j. 0625/VII/07/138, bylo uvedené rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Kladně ze dne 13. 12. 2006 zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí Obvodnímu báňskému úřadu v Kladně.

Obvodní báňský úřad v Kladně znovu rozhodl dne 15. 10. 2007 a rozhodnutím sp. zn. 02860/2007/02/011 opět stanovil žadateli pro těžbu výhradního ložiska štěrkopísku dobývací prostor Nové Ouholice, ev.č. 7/1173. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 2. 2008, č. j. 3826/6/07, v podstatné části zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí brojila žalobkyně žalobou. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 9. 2011, č. j. 8 Ca 160/2008 - 86, zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud shledal důvodnou žalobní námitku, podle níž bylo rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Kladně, vydáno v rozporu s § 27 odst. 1 horního zákona, neboť nebylo vydáno v dohodě s orgánem územního plánování. Orgány báňské správy totiž nedisponovaly souhlasným stanoviskem žalobkyně z doby před 1. 1. 2007, jakož ani souhlasným stanoviskem obecního úřadu obce s rozšířenou působností vydaným od 1. 1. 2007. Uvedený rozsudek městského soudu potvrdil ke kasační stížnosti žadatele Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 9. 2012, č. j. 4 As 8/2012 – 37.

Na základě těchto rozsudků rozhodl žalovaný dne 22. 10. 2012 tak, že zrušil předchozí rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Kladně o stanovení výhradního ložiska štěrkopísku.

V průběhu dalšího řízení před obvodním báňským úřadem se žalobkyně opět vyjádřila ke stanovení dotčeného dobývacího prostoru. Ve svém vyjádření ze dne 5. 11. 2013 uvedla, že *„(p)odmínkou pro stanovení DP dle tohoto návrhu je mimo jiné dohoda s orgánem územního plánování, v daném případě s Obcí Nová Ves. V průběhu více než osmiletého projednávání předmětného návrhu Obec Nová Ves vždy dávala negativní stanoviska k tomuto záměru s konkrétním odůvodněním svého postoje. Proto neexistuje ani dohoda s obcí jako orgánem územního plánování. Z uvedených důvodů jsme toho názoru, že neexistence uvedeného podkladu a nemožnost odstranění tohoto nedostatku je důvodem k zamítnutí žádosti a pokračování v řízení je tudíž bezpředmětné.“*

V pokračujícím řízení si obvodní báňský úřad (od účinnosti zákona č. 184/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, ve znění pozdějších předpisů, tj. dne 1. 1. 2012, jako správní orgán I. stupně již nevystupoval Obvodní báňský úřad v Kladně, nýbrž Obvodní báňský úřad pro území Hlavního města Prahy a kraje Středočeského) vyžádal vyjádření příslušných orgánů územního plánování v souladu s § 27 odst. 1 horního zákona. Předložením závazného stanoviska Městského úřadu Kralupy nad Vltavou, stavebního úřadu, ze dne 15. 5. 2013, č. j. MUKV-15631/2013 VYST, a jeho doplňku ze dne 16. 12. 2013, č. j. MUKV - 42245/2013 VYST, jakož i závazného stanoviska Městského úřadu Slaný, stavebního úřadu - úřadu územního plánování ze dne 5. 4. 2013, č. j. 19235/2013/SÚ, ve věci: „vydání stanoviska k řízení o stanovení dobývacího prostoru Nové Ouholice“, obvodní báňský úřad považoval soudy dříve uvedený nedostatek řízení za řádně zhojený (citovaná stanoviska neobsahovala žádné podmínky).

Shora označeným rozhodnutím ze dne 23. 1. 2014 stanovil obvodní báňský úřad žadateli podle § 27 odst. 1 horního zákona pro těžbu výhradního ložiska štěrkopísku dobývací prostor Nové Ouholice, ev. č. 7/1173, a v uvedeném rozhodnutí stanovil další podmínky pro využití předmětného dobývacího prostoru. Výrokem II. B zároveň rozhodl o zamítnutí námitek žalobkyně obsažených ve vyjádření ze dne 5. 12. 2005 a výrokem II. C zamítl námitky žalobkyně ze dne 5. 11. 2013.

Ve vztahu k námitce posuzované výrokem II. B obvodní báňský úřad uvedl, že žadatel žádost řádně doložil souhlasnými vyjádřeními, stanovisky a rozhodnutími ve věci vydanými příslušnými dotčenými orgány ochrany životního prostředí. Tyto doklady jsou odborným podkladem pro vydání rozhodnutí ve věci. Navíc stanovením dobývacího prostoru Nové Ouholice není povolena hornická činnost, ale žadateli vzniká jen oprávnění k jeho možnému budoucímu využití. Až v následujícím řízení (řízení o povolení hornické činnosti) žadatel musí svou žádost o povolení hornické činnosti řádně doložit dalšími souhlasnými vyjádřeními účastníků řízení a stanovisky a rozhodnutími ve věci. Relevantní podmínky souhlasného stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí, vydaného Ministerstvem životního prostředí ČR pod názvem „Dobývací prostor Nové Ouholice“ dne 25. 4. 2005, č. j. 718d/OPVI/05, podle § 10 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů, byly zohledněny v bodě č. 7) čl. I. výrokové rozhodnutí. Z uvedených důvodů obvodní báňský úřad nesouhlasnému vyjádření žalobkyně nevyhověl.

K námitkám žalobkyně ze dne 5. 11. 2013 obvodní báňský úřad uvedl, že argumentace žalobkyně vychází z již neplatného znění ustanovení § 27 odst. 1 horního zákona, neboť toto ustanovení bylo s účinností od 15. 1. 2013 novelizováno zákonem č. 498/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 498/2012 Sb.“), tak, že již není nezbytnou podmínkou

pro stanovení dobývacího prostoru žalobkyní požadovaná „dohoda s obcí jako s orgánem územního plánování“. Nadto obvodní báňský úřad podotkl, že dotčené orgány státní správy se k návrhu na stanovení dobývacího prostoru Nové Ouholice opakovaně vyjádřily a jejich kladná stanoviska ve věci byla žadatelem předložena. Dále pak vyzdvihl, že s účinností zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), tj. od 1. 1. 2007, již orgánem územního plánování nejsou příslušné obce, nýbrž obecní úřady obce s rozšířenou působností, jak vyplývá z § 6 odst. 1 písm. f) stavebního zákona. Příslušným orgánem územního plánování je tak v daném případě nově Městský úřad Kralupy nad Vltavou, stavební úřad.

Proti rozhodnutí obvodního báňského úřadu brojila žalobkyně odvoláním, přičemž její námitky byly nyní napadeným rozhodnutím shledány za nedůvodné.

V odůvodnění žalovaný shodně s obvodním báňským úřadem uvedl, že pokud žalobkyně opakovaně namítala absenci dohody s obcí jako s orgánem územního plánování, bez níž nelze rozhodnout o stanovení dobývacího prostoru, tak toto její stanovisko vychází ze znění § 27 odst. 1 horního zákona platného do 31. 12. 2012. Obvodní báňský úřad proto při vydávání napadeného rozhodnutí postupoval správně, pokud mu postačovala pouhá součinnost s příslušnými orgány státní správy uvedenými ve výrokové části napadeného rozhodnutí. Zopakoval rovněž, že právní názor žalobkyně vychází ze starého, již neplatného stavebního zákona. Za podstatnou chybu žalovaný nepovažoval, že obvodní báňský úřad chybně odkázal na zákon č. 498/2012 Sb., namísto správného odkazu na zákon č. 350/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé související zákony (dále jen „zákon č. 350/2012 Sb.“), kterým došlo k uváděné novelizaci § 27 odst. 1 horního zákona. Žalovaný dodal, že zákon č. 350/2012 Sb. neobsahuje žádná přechodná ustanovení, která by ve vztahu k § 27 odst. 1 horního zákona stanovovala, že obvodní báňský úřad má v již probíhajících řízeních postupovat dle znění § 27 odst. 1 horního zákona platného do doby nabytí účinnosti zákona č. 350/2012 Sb. K námitce žalobkyně, že řízení o stanovení dobývacího prostoru Nové Ouholice mělo být dokončeno podle předpisů platných před nabytím účinnosti zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), žalovaný uvedl, že dotčené správní řízení již bylo jednou pravomocně ukončeno, a i když následně byla věc výše uvedeným rozsudkem Městského soudu v Praze vrácena správním orgánům k dalšímu řízení, je nutné postupovat dle § 179 odst. 1 věty druhé správního řádu. Žalovaný proto po prověrce spisové dokumentace konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo vydáno oprávněně podle předpisů platných a účinných v době vydání napadeného rozhodnutí a bylo vydáno v součinnosti s příslušnými orgány státní správy.

II. Obsah žaloby

Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, stejně jako řízení, které jeho vydání předcházelo.

Žalobkyně tvrdí, že je ve smyslu § 27 odst. 1 horního zákona dotčeným orgánem státní správy (v konkrétním případě orgánem územního plánování a stavebním úřadem), ve vztahu k němuž je nezbytné dosáhnout dohody, jež je hmotněprávní podmínkou pro stanovení dobývacího prostoru a jeho změn obvodním báňským úřadem. Ve vztahu k žalobkyni však této dohody nebylo nikdy dosaženo, naopak žalobkyně vydala dne 5. 11. 2013 nesouhlasné vyjádření se stanovením dobývacího prostoru. Žalobkyně v této souvislosti rovněž namítá, že zákonem č. 498/2012 Sb. nebyl § 27 odst. 1 horního zákona vůbec měněn, čímž došlo ze

strany obvodního báňského úřadu k nesprávnému právnímu posouzení a k nesprávné aplikaci právní normy.

Žalobkyně je toho názoru, že novelizované ustanovení § 27 odst. 1 horního zákona nemůže být na dané řízení aplikováno, neboť správní orgány musí při rozhodování vycházet z právních předpisů platných a účinných v době zahájení řízení, tj. dne 3. 3. 2005. Jedná se totiž o jediné, do dnešního dne probíhající a doposud neskončené řízení vedené po celou dobu obvodním báňským úřadem pod č. j. 1787/05, na čemž nic nemění ani zrušení dříve vydaných rozhodnutí soudy rozhodujícími ve správním soudnictví. Žalobkyně uvádí, že zákon č. 350/2012 Sb. ani samotný horní zákon zvláštní přechodná ustanovení pro účely aplikace ustanovení § 27 odst. 1 neobsahují, přičemž z dikce § 179 odst. 1 správního řádu se podává, že řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona (tj. před 1. 1. 2006), se dokončí podle dosavadních předpisů. Žalobkyně je toho názoru, že pokud bylo zákonnou povinností obvodního báňského úřadu získat souhlas, resp. dosáhnout dohody od orgánu životního prostředí, orgánu územního plánování a stavebního úřadu (jímž byla v daném případě žalobkyně), nemůže být obvodní báňský úřad této povinnosti zproštěn pouze z důvodu novely předmětného právního předpisu. Obvodní báňský úřad svým vadným postupem fakticky žalobkyni vyloučil z projednávání věci, neboť jí neumožnil uplatnit její práva ve správním řízení, přestože jí dříve byla zaručena právní úpravou horního zákona (ve znění do 1. 1. 2013). Dle žalobkyně tímto také došlo k porušení jejího práva na spravedlivý proces, které v sobě zahrnuje nejen právo na spravedlivý způsob vedení procesu, ale také právo na trvání procesu až do jeho ukončení zákonem předpokládaným způsobem (nález Ústavního soudu IV. ÚS 114/96 ze dne 25. 9. 2007). Výklad předestřený správními orgány by pak byl též v rozporu se základním právem na přístup k soudu, se zásadou právní jistoty, právem hájit své zájmy a nakonec i právem vlastnit majetek v širším smyslu.

Žalobkyně uvádí, že závěry vyřčené báňskými úřady by mohly přicházet do úvahy pouze za předpokladu, že by se mělo jednat o procesně právní normy. V posuzovaném případě se ale jedná o předpis hmotného práva (konkrétně horní zákon). Ten tudíž měl být správními orgány použit ve znění účinném k okamžiku zahájení řízení, neboť nelze slučovat hmotněprávní a procesněprávní normy z hlediska jejich účinků. Pokud by pak § 27 odst. 1 horního zákona představoval normu procesního práva, je otázkou, zda by se na něj uplatnila zásada nepravé retroaktivity procesních norem, tedy aplikace nových procesních norem pro dříve zahájená řízení. Žalobkyně opakuje, že jestliže správní orgány na věc aplikovaly novou právní úpravu, jednalo se o svévolný a jednoznačně chybný postup ústící v nezákonnosti dotčeného řízení, jakož i vydaných rozhodnutí.

Žalobkyně rovněž namítá, že báňské orgány zásadním způsobem pochybily, pokud ji vyloučily z celé účasti na předmětném řízení z důvodu, že nebyla orgánem územního plánování (resp. jím byla jen do 31. 12. 2006, avšak nikoli již po tomto datu). Žalobkyně je ve smyslu § 12 starého správního řádu, jakož i § 5 odst. 1 stavebního zákona orgánem územního plánování, čemuž svědčí též § 190 odst. 3 stavebního zákona, podle kterého se řízení neukončená před 1. 1. 2007 dokončí podle dosavadních právních předpisů. Ustanovení § 27 odst. 1 horního zákona (ať již ve znění účinném do 31. 12. 2012 či ve znění účinném od 1. 1. 2013) vždy stanovilo, že dobývací prostor a jeho změny stanoví obvodní báňský úřad v součinnosti s dotčenými orgány. Žalobkyně přitom byla a je dotčeným orgánem ve smyslu ustanovení § 27 odst. 1 horního zákona, jehož součinnost je vyžadována pro účely řízení o stanovení dobývacího prostoru dle horního zákona. Báňské úřad tak pochybily, pokud ve výčtu správních orgánů, jejichž součinnost je při stanovení dobývacího prostoru třeba, žalobkyni neuvedly. Se žalobkyní přitom nebyla žádná součinnost (jež je nutno chápat jako

„spolupůsobení“) vyvíjena, což způsobuje podstatnou a nezhojitelnou vadu řízení. K tomu žalobkyně uvádí, že faktický dopad citované novely horního zákona spočívá v posílení jejího postavení jakožto dotčeného orgánu (na úseku územního plánování). Žalobkyně rovněž připomíná, že pořizovatelské činnosti (zpracování územního plánu, regulačního plánu, územně plánovacích podkladů apod.) podle § 6 stavebního zákona jsou výkonem státní správy v přenesené působnosti, avšak schvalování pořízených dokumentů ve věcech územního plánování, které mohou mít povahu právní i politickou, představuje výkon samosprávy ve smyslu § 5 stavebního zákona. Ve věcech územního plánování si tak obce mohou pořizovatelskou činnost zajistit vlastními silami (např. samy nebo smluvně) nebo mohou k pořízení využít úřady obcí s rozšířenou působností. Závěry žalovaného, že od 1. 1. 2007 přestala být žalobkyně orgánem územního plánování tak je v rozporu s citovaným § 5 stavebního zákona.

Žalobkyně uzavírá, že řízení neproběhlo v součinnosti s ní jakožto s orgánem, který vykonává působnost ve věcech územního plánování, kam spadá i stanovení dobývacího prostoru, neboť rozhodnutí o jeho stanovení (stanovení dobývacího prostoru) je i rozhodnutím o změně využití území na povrchu (§ 27 odst. 6 horního zákona, § 80 odst. 2 písm. b) stavebního zákona).

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na právních závěrech vyřčených v nyní napadeném rozhodnutí. Připomněl, že pro posouzení věci je vždy rozhodný právní stav v době vydání rozhodnutí. Proto bylo v dané věci nezbytné aplikovat novelizovaný § 27 odst. 1 horního zákona, který vyžaduje součinnost s dotčenými orgány a nikoli dosažení dohody. Žalovaný odmítá, že by „součinnost“ znamenala povinnost dosažení shodné vůle, jak tvrdí žalobkyně, a že by novelizované znění § 27 odst. 1 horního zákona posilovalo postavení žalobkyně. Připomíná též, že žalobkyně v dotčeném řízení nevystupovala jako dotčený orgán, ale jako účastník řízení. Pokud by nesouhlas obce naplňoval podmínky § 33 horního zákona, bylo by nutné vyřešit střet zájmů, avšak až při rozhodování o povolení hornické činnosti. Žalovaný uvádí, že byl správně aplikován správní řád a nikoli starý správní řád, a to s ohledem na § 179 správního řádu. Žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2013, č. j. 4 As 8/2012 – 40, který svědčí postupu báňských orgánů dle novelizovaného § 27 odst. 1 horního zákona. Ve vztahu k překlepu obvodního báňského úřadu týkajícího se odkazu na zákon č. 498/2012 žalovaný uvádí, že tuto chybu již uznal a napravil v napadeném rozhodnutí.

Žalovaný uzavírá, že žaloba je nepřehledná a věcně i formálně nesprávná, neboť se opírá o již neplatné znění § 27 odst. 1 horního zákona a nerespektuje přechodné ustanovení správního řádu. Žaloba také nebere v úvahu změnu postavení žalobkyně v důsledku nabytí účinnosti stavebního zákona dne 1. 1. 2007. Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

K věci se vyjádřila organizace V. M. jako osoba zúčastněná na řízení. Ve svém vyjádření se neztotožnila s námitkami žalobkyně. Uvedla, že předmětný dobývací prostor byl stanoven v souladu s vyjádřením orgánu územního plánování s tím, že žalobkyně v době vydání napadeného rozhodnutí již tímto orgánem nebyla. Dále odmítla, že by báňské úřady na věc aplikovaly chybné právní normy a vyzdvihla, že argumentace žalobkyně, že bylo nezbytné na věc aplikovat právo platné v době zahájení dotčeného správního řízení, neobstojí.

Navrhla, aby soud žalobu zamítl a zároveň žalobkyni uložil povinnost nahradit jí náhradu nákladů řízení.

V. Argumentace účastníků řízení při jednání

Žalobce při jednání setrval na podané žalobě i dříve předestřené argumentaci a navrhl, aby soud žalobě vyhověl a napadená rozhodnutí báňských úřadů zrušil.

Žalovaná odkázala na své předchozí vyjádření a navrhla žalobu zamítnout.

Osoba zúčastněná na řízení (KÁMEN Zbraslav) uvedla, že považuje žalobu za důvodnou. I dle jejího názoru nebyly splněny podmínky pro vydání napadených rozhodnutí, a proto by měla být tato rozhodnutí zrušena.

Osoba zúčastněná na řízení (V. M.) odkázala na své dřívější vyjádření k věci a navrhla, aby soud žalobu zamítl a zároveň jí přiznal náhradu nákladů řízení.

VI. Posouzení žaloby městským soudem v Praze

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobkyně především namítá, že správní orgány po zrušení dříve vydaných rozhodnutí aplikovaly pro posouzení žádosti žadatele a námitek žalobkyně chybnou právní úpravu, neboť nezohlednily, že dané řízení bylo zahájeno již v roce 2005, tedy v době platnosti starého správního řádu, původního znění § 27 odst. 1 horního zákona a také starého stavebního zákona.

Podle § 179 odst. 1 správního řádu řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních předpisů. Bylo-li rozhodnutí před účinností tohoto zákona zrušeno a vráceno k novému projednání správnímu orgánu, postupuje se podle dosavadních předpisů.

Podle § 179 odst. 2 správního řádu bylo-li řízení pravomocně skončeno před účinností tohoto zákona, postupuje se při přezkumném řízení, obnově řízení nebo vydávání nového rozhodnutí podle tohoto zákona, včetně lhůt, v nichž lze takové řízení zahájit.

Citovaná přechodná ustanovení obsažená v (novém) správním řádu jednoznačně řeší problematiku pravomocně ukončených řízení před nabytím účinnosti nového procesního předpisu (tj. správního řádu). Z jejich dikce vyplývá, že v případě, bylo-li pravomocné rozhodnutí správního orgánu vydané před 1. 1. 2006 po 1. 1. 2006 zrušeno a vráceno k novému projednání správnímu orgánu soudem působícím ve správním soudnictví nebo správním orgánem v rámci mimořádných opravných či dozorčích prostředků, tak se má postupovat podle nového správního řádu. Uvedenou interpretaci potvrdila též judikatura (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2007, č. j. 7 Ans 1/2007-100), dle níž „bylo-li správní rozhodnutí, které nabylo právní moci za účinnosti správního řádu č. 71/1967 Sb., správním soudem zrušeno již za účinnosti správního řádu č. 500/2004 Sb.,

postupuje se v dalším řízení podle nového správního řádu (§ 179 odst. 1 věta druhá SpŘ a contrario)“.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že podle starého správního řádu správní orgány správně postupovaly v původním řízení, neboť toto řízení bylo zahájeno ještě za účinnosti starého správního řádu. V rámci tohoto řízení vydal žalovaný shora označené rozhodnutí ze dne 15. 10. 2007, přičemž až do doby, než nabylo právní moci, se na věc procesně použil starý správní řád. Jestliže však následně bylo toto pravomocné rozhodnutí zrušeno soudem, postupovaly v dalším pokračujícím řízení báňské orgány správně, pokud na věc aplikovaly nový správní řád. Rozhodující skutečností totiž bylo, že předchozí pravomocné rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru, kterým bylo fakticky dané řízení poprvé skončeno, bylo zrušeno až rozhodnutím Městského soudu v Praze, a to již za účinnosti nového správního řádu. Za této situace se tedy nemohl uplatnit předpoklad obsažený v § 179 odst. 1 správního řádu věty první správního řádu (řízení již bylo původně skončeno) ani věty druhé (rozhodnutí nebylo zrušeno odvolacím správním orgánem, nýbrž soudem), protože nebyl důvod v pokračujícím řízení postupovat dle starého správního řádu.

K argumentaci žalobkyně soud pro úplnost dodává, že citovaný § 179 správního řádu řeší pouze aplikaci nového a starého správního řádu, nedotýká se však použitelnost jiných právních norem obsažených v dalších zákonech. Pro jejich časové využití v rámci rozhodování jsou klíčová spolu s nimi přijatá přechodná ustanovení či obecné principy využití aktuálně účinných právních norem (viz níže).

Soud se dále zaměřil na posouzení otázky aplikace správního znění § 27 odst. 1 horního zákona, neboť vyřešení této otázky bylo pro celou věc klíčové. Ve znění platném do 31. 12. 2012 citované ustanovení stanovilo, že dobývací prostor a jeho změny stanoví obvodní báňský úřad v součinnosti s dotčenými orgány státní správy, zejména v dohodě s orgány životního prostředí a s orgánem územního plánování a stavebním úřadem. Ve znění platném od 1. 1. 2013 pak dle uvedeného ustanovení dobývací prostor a jeho změny stanoví obvodní báňský úřad v součinnosti s dotčenými orgány.

Uvedená novelizace byla provedena zákonem č. 350/2012 Sb., který, na rozdíl od správního řádu, neobsahoval žádné přechodné ustanovení, které by jasně upravovalo otázku aplikace jednotlivých právních norem na probíhající správní řízení. V takovém případě je ovšem nezbytné vyjít z obecně platné zásady, že při mlčení přechodných ustanovení platí pravidlo nepravé retroaktivity procesních norem, což znamená, že správní orgán v řízení vždy používá aktuálně účinnou procesní úpravu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2007, čj. 1 Azs 55/2006-60, č. 1349/2007 Sb. NSS, a ze dne 6. 5. 2016, čj. 10 As 250/2015-92). Okamžitý účinek nových procesních norem na běžící řízení je tak pravidlem, od něhož se zákon může odchýlit (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 574/03). Jestliže se však v daném případě horní zákon nikterak od tohoto obecného pravidla neodchýlil, platí, že bylo povinností rozhodujících správních orgánů v probíhajícím řízení aplikovat danou normu ihned po jejím vstupu v účinnost a postupovat v souladu s ní.

Pokud tedy obvodní báňský úřad své rozhodnutí vydal až dne 23. 1. 2014, nebyl důvod, aby ve věci aplikoval § 27 odst. 1 horního zákona ve znění platném do 31. 12. 2012. V době vydání rozhodnutí tudíž bylo jeho povinností postupovat v součinnosti s dotčenými orgány, jejichž vymezení je obsaženo ve zvláštních zákonech, jejichž demonstrativní výčet je uvedený v poznámce pod čarou č. 5 horního zákona. Nebylo však jeho povinností zajišťovat dohodu s orgány životního prostředí a s orgánem územního plánování a stavebním úřadem

tak, jak požadoval horní zákon v původním znění. A z napadených rozhodnutí se podává, že báňské orgány dle intencí § 27 odst. 1 horního zákona ve znění platném od 1. 1. 2013 postupovaly a zajistily součinnost dotčených orgánů (že by tak nečinily ani žalobkyně netvrdí). Proto lze jejich rozhodnutí považovat za souladná s horním zákonem a neobstojí námitky žalobkyně, že napadená rozhodnutí báňských orgánů jsou nezákonná, neboť si rozhodující orgány nevyžádaly její souhlas ve smyslu § 27 odst. 1 horního zákona ve znění platném do 31. 12. 2012.

Soud přitom nemůže přisvědčit tvrzení žalobkyně, že by právní norma obsažená v § 27 odst. 1 horního zákona byla hmotněprávní normou. Pro hmotněprávní normy je typické, že upravují práva a povinnosti svých adresátů, zatímco právní normy svou povahou procesní stanoví pravidla pro postup, jímž mají být uplatňována práva či ukládány povinnosti v daném řízení. Zatímco procesní norma upravuje, jak má být rozhodováno, hmotněprávní norma se vztahuje k otázce, o čem má být rozhodováno. Z uvedeného pohledu je § 27 odst. 1 horního zákona typickou procesní normou, neboť vymezuje pravomoc a věcnou příslušnost obvodních báňských úřadů ke stanovení dobývacího prostoru a k jeho změnám a ukládá povinnost obvodních báňských úřadů stanovit dobývací prostor a jeho změny v součinnosti s dotčenými orgány (i před novelizací dané normy horní zákon ukládal obvodnímu báňskému úřadu stanovit dobývací prostor v součinnosti s dotčenými orgány státní správy, pouze upřesňoval, že se tak má dít „zejména v dohodě s orgány životního prostředí a s orgánem územního plánování a stavebním úřadem“). Předmětné ustanovení tedy upravuje způsob vedení procesu stanovení dobývacího prostoru, neupravuje žádná hmotná práva a povinnosti svých adresátů, takže i proto není dán důvod, aby v době rozhodování byla tato procesní norma aplikována pouze ve znění platném v době zahájení správního řízení. Jestliže pak žalobkyně tvrdí, že by v dané věci neměla být připouštěna ani nepravá retroaktivita procesních norem, připomíná městský soud, že Ústavní soud situaci, kdy nedochází k tzv. nepravé retroaktivitě procesních norem (tedy aplikaci nových procesních norem pro dříve započatá řízení), hodnotí sice nikoli jako protiústavní, ale jako neobvyklou (viz náleze ze dne 13. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 574/03). Naopak použití nově přijatých právních norem na již probíhající řízení považuje Ústavní soud za souladné se zaručenými ústavními právy osob, jichž se dané řízení dotýká. Proto soud ani v nyní posuzované věci neshledal, že by nemohla být připuštěna nepravá retroaktivita předmětných právních norem.

Pro úplnost pak soud uvádí, že nezákonnost napadeného rozhodnutí nemůže být způsobena ani tím, že obvodní báňský úřad ve svém rozhodnutí chybně označil za zákon novelizující § 27 odst. 1 horního zákona nikoli zákon č. 350/2012 Sb., nýbrž zákon č. 498/2012. Soud musí dát za pravdu žalobkyni, že tento zákon skutečně dotčené ustanovení nikterak neměnil. Zároveň však již z rozhodnutí obvodního báňského úřadu vyplývá, že se jednalo spíše o písarskou chybu, která neměla na obsah vydaného rozhodnutí jakýkoli vliv. Navíc toto pochybení napravil již žalovaný ve svém rozhodnutí, kdy správně označil dotčený novelizující zákon a uznal předchozí pochybení obvodního báňského úřadu. Za této situace tedy nelze seznat, že by předchozí (spíše písarské) pochybení obvodního báňského úřadu mělo jakýkoli vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo.

Konečně pak soud musí odmítnout, že by báňské úřady pochybily, pokud se žalobkyně ještě před nabytím účinnosti novely § 27 odst. 1 horního zákona nejednaly jako s orgánem územního plánování. Zde soud připomíná, že dne 1. 7. 2006 vstoupil v účinnost (nový) stavební zákon, který na danou věc následně dopadal. Dle § 6 odst. 1 písm. f) stavebního zákona (ve znění platném v době rozhodování dané věci) obecní úřad obce s rozšířenou

působností (dále jen „úřad územního plánování“) v přenesené působnosti je dotčeným orgánem v řízení podle zvláštního právního předpisu, v němž se rozhoduje o změnách v území. Podle § 2 odst. 1 písm. a) stavebního zákona se změnou v území rozumí změna jeho využití nebo prostorového uspořádání, včetně umístění staveb a jejich změn. Institut změny v území má velmi úzkou návaznost na územní rozhodování a územní rozhodnutí, přičemž to, které záměry vyžadují rozhodnutí o změně využití území, stanoví § 80 odst. 2 stavebního zákona. A dle § 80 odst. 2 písm. b) citovaného zákona rozhodnutí o změně využití území vyžadují také stanovení dobývacího prostoru. Proto stanovení dobývacího prostoru v nyní posuzovaném řízení bylo změnou v území ve smyslu stavebního zákona, přičemž v tomto řízení vedeném podle zvláštního právního předpisu (horního zákona) vystupoval jako dotčený orgán obecní úřad obce s rozšířenou působností. A jelikož žalobkyně nespadá pod kategorii obcí s rozšířenou působností, byl dotčeným orgánem v dané věci Městský úřad Kralupy nad Vltavou a nikoli žalobkyně. Výše uvedenému výkladu nasvědčuje také dříve vydané rozhodnutí Městského soudu pod sp. zn. 8 Ca 160/2008 ve věci stanovení téhož dobývacího prostoru, v němž zdejší soud konstatoval, že zatímco do 31. 12. 2006 byla orgánem územního plánování obec, tj. žalobkyně (§ 12 starého stavebního zákona), od 1. 1. 2007 je jím obecní úřad obce s rozšířenou působností (§ 6 odst. 1 stavebního zákona). A dodal, že bylo chybou, pokud báňské úřady nedisponovaly ani souhlasným stanoviskem obce z doby před 1. 1. 2007, ani souhlasným stanoviskem příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností učiněným po 1. 1. 2007 (shodně viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2012, č. j. 4 As 8/2012 – 37).

Pokud tedy v pokračujícím řízení posoudil obvodní báňský úřad danou věc mj. na základě závazného stanoviska Městského úřadu Kralupy nad Vltavou, stavebního úřadu, a závazného stanoviska Městského úřadu Slaný, stavebního úřadu - úřadu územního plánování, postupoval v souladu s aktuálně platnou právní úpravou a jeho postupu nelze nic vytknout. Jak již bylo řečeno výše, nemusel obstarávat dohodu se žalobkyní ve smyslu dříve platného § 27 odst. 1 horního zákona, ani nemusel se žalobkyní jednat jako s dotčeným orgánem ve smyslu citovaného, novelizovaného ustanovení.

Pro úplnost pak soud uvádí, že se v dané věci neuplatní ani žalobkyní odkazovaný § 190 odst. 3 stavebního zákona, podle kterého se řízení neukončená před 1. 1. 2007 dokončí podle dosavadních právních předpisů, neboť řízení v nyní posuzované věci nebylo řízením vedeným podle stavebního zákona, nýbrž se jednalo o řízení o stanovení dobývacího prostoru, jež se řídilo horním zákonem. Proto se na danou věc nemůže uplatnit § 190 odst. 3 stavebního zákona, který se týká výhradně stavebních řízení. A navíc toto přechodné ustanovení z hlediska časového nemá žádný vliv na výklad jednotlivých pojmů nově obsažených ve stavebním zákoně, pokud jsou využity v rámci dalších správních řízení.

S ohledem na výše uvedené pak soud považuje za bezpředmětné se blíže vyjadřovat k pojmu součinnost, jež je obsažen v § 27 odst. 1 horního zákona, neboť pokud žalobkyně nebyla dotčeným orgánem, nýbrž účastníkem daného řízení, tak na ní předmětné ustanovení vůbec nedopadalo a výklad předmětného pojmu neměl na její postavení žádný vliv.

Soud musí také odmítnout tvrzení žalobkyně, že byla porušena její základní práva a svobody. Jak vyplývá z obsahu spisového materiálu, i po změně právní úpravy žalobkyně v daném řízení nadále vystupovala, a to jako jeho účastník. Proto také obvodní báňský úřad řádně přezkoumal její námitky a věcně se s nimi ve svém rozhodnutí vypořádal. Žalobkyně se tudíž nemůže dovolávat práva na spravedlivý proces, neboť toto její právo nebylo v řízení jakkoli porušeno (soud opakuje, že porušením tohoto základního práva není, pokud

v důsledku nové právní úpravy žalobkyně ztratila některá procesní oprávnění dříve plynoucí z jejího postavení jako orgánu územního plánování). Ve vztahu k tvrzenému zásahu do majetkových práv žalobkyně pak soud připomíná závěry judikatury, dle nichž rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru vydané podle § 27 odst. 1 horního zákona nelze považovat za nucené omezení vlastnického práva dotčených subjektů porušující čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Stanovení dobývacího prostoru totiž nikterak nebrání dotčeným osobám v dalším užívání pozemků nacházejících se v jejich vlastnictví (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2009, č. j. 4 As 68/2008-138).

V této souvislosti soud také upozorňuje, že stanovení dobývacího prostoru je nezbytné odlišovat od povolení hornické činnosti. Horní zákon vychází z toho, že stanovením dobývacího prostoru vzniká organizaci (žadateli) oprávnění k dobývání výhradního ložiska. Organizace (žadatel) však může zahájit dobývání výhradního ložiska ve stanoveném dobývacím prostoru až po vydání povolení k hornické činnosti (postupem podle § 10, resp. § 17 a § 18 horního zákona). A zde soud upozorňuje na § 33 horního zákona, který upravuje problematiku řešení tzv. „střetu zájmů“, tj. konfliktu nebo rozporu mezi zájmem na plánované těžbě a hospodárném vydobytí výhradního ložiska na jedné straně a zájmem na ochraně objektů a dalších zákonem chráněných zájmů ohrožených využitím výhradního ložiska na straně druhé. A takto § 33 odst. 2 horního zákona ukládá těžebním organizacím povinnost dohodnout se s orgány veřejné správy a s fyzickými a právnickými osobami, kterým přísluší ochrana objektů a zájmů chráněných podle zvláštních zákonů, o tom, zda ohrožený objekt nebo zájem se má chránit, v jakém rozsahu, popřípadě po jakou dobu. Důvody nesouhlasu s těžbou bude tak žalobkyně moci uplatňovat v případném řízení o povolení k hornické činnosti.

Závěrem soud uvádí, že si je vědom, že postavení žalobkyně v dříve a nyní probíhajícím řízení doznalo zásadních změn a soud jí musí přisvědčit, že nyní již mohla významně méně ovlivnit proces stanovení dotčeného dobývacího prostoru. Pro posouzení věci je však klíčové, že báňské úřady nepostupovaly v rozporu s právními předpisy, naopak správně aplikovaly právní předpisy právě platné v době vydání nyní rozporovaných rozhodnutí. Soud přitom musí vytknout, že ochrana hodnot, které měly být dříve zajištěny významným postavením žalobkyně, byla stále zachována, avšak namísto žalobkyně ochranu těchto hodnot a zájmů vykonával odlišný orgán (úřad obce s rozšířenou působností). Žalobkyně pak měla možnost své zájmy artikulovat právě prostřednictvím této obce s rozšířenou působností, pod jejíž obvod spadá.

VII. Závěr

Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Pokud jde o náklady řízení, které vznikly osobám zúčastněným na řízení, soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro přiznání práva na jejich náhradu. Podle ustanovení § 60 odstavec 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil,

pouze jim dal možnost uplatnit jejich právo v probíhajícím řízení. Z uvedených důvodů soud vyslovil, že osobám zúčastněným na řízení se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. 8. 2018

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu